

Дзвінскі ўзгорак

Кроч на свой родны,
дзвінскі ўзгорак,
каб глядзець у будучую сінь

ГРАМАДСКА-ПАЛІТЫЧНАЯ ГАЗЕТА ВІЦЕБСКАГА РАЁНА, №11 (45)
ЛІПЕНЬ 2016 ГОДА

КАЛОНКА РЭДАКТАРА

ВЛАСТЬ НЕ ЖЕЛАЕТ ПРИЗНАВАТЬ ОЧЕВИДНОЕ

Ещё она жительница деревни Дреколье Витебского района заявила о неоднократных утверждениях людей старшего поколения о том, что в лесу за деревней Хайсы во второй половине тридцатых годов прошлого века расстреливали граждан, репрессированных сталинским режимом.

Деревянко(Котова) Тамара Дмитриевна уже на пенсии, живёт в Дреколье. Родилась в Челябинской области в городе Миасс в 1951 году, где служил её отец, Котов Змитрок Корнилович (1917г.р.) — уроженец деревни Дреколье. На родину отца семья в конце концов и вернулась.

Когда началась война, отец служил в армии. Часть попала в окружение. Спасаясь от артобстрелов целую неделю просидели в белорусских болотах, вышли обессиленые и опухшие. Линия фронта была уже далеко.

Стал партизаном. Партизанил в Витебском районе в отряде Бирюлина. Был разведчиком. Облачался в немецкую форму и ходили на задание в Витебск. Войну окончил в Кракове,в звании старшины, служил шофёром, возил офицеров высшего состава. Полный кавалер ордена Славы. В 1945 году в Польше познакомился со своей будущей женой. Она возвращалась обратно в СССР, так как во время войныбыла вывезена в Германию на принудительные работы. В1946 году в Кракове у Котовых родился первый ребёнок — мальчик.

Как утверждает госпожа Тамара ничего о массовых расстрелах советских граждан вблизи деревни Хайсы отец никогда не рассказавал. А вот в противоположной стороне за д. Дреколье , в так называемом дубняке говорил, что немцы людей расстреливали. В разговорах упоминал он и о том, что никаких боевых столкновений вблизи деревни не было.

Говорит Тамара Дмитриевна: «О довоенных расстрелах в Воробьёвом лесу в Хайсах и Дреколье разговоры ходили давно. Об этом я слышала от нескольких человек. Правда,большинства из них уже нет в живых. Рассказывали мне про репресси Валентина Плёткина, Татьяна Шамшуро, Карпенко Елизавета. Тамара Суходольская рассказывала,

что её родственник Петрок Малашенко жил как раз вблизи дороги за кладбищем, сейчас

улица Лесная, вот по этому пути и возили репрессированных. Возили вправо, в сторону железной дороги.

Забрать могли по любому поводу, по любому доносу. Было это в 1936-37 годах.

Приезжали, забирали — и человек исчезал бесследно. Никакие немцы там не

расстреривали. Там расстреливали во время сталинских репрессий, расстреливали нормальных людей, обыкновенный трудящийся люд.

Были такие пострадавшие и в Дреколье. У Валентины Клёцкиной забрали отца, и до сих пор о нём ничего не известно. Расстреривали там, где сейчас поле».

Тамара Дмитриевна стала ещё одной из двух десятков прямых и косвенных свидетелей давней трагедии. Свидетельства, собранные ранеее, члены общественной инициативы

«Хайсы» уже передали в Комитет государственной безопасности Витебской области.

Гражданские активисты надеются, что в конце концов возобладает здравый смысл и

эксгумированные 52-м поисковым батальоном останки, уничтоженных сталинским

режимов граждан, наконец-то с почестями предадут земле. Они уверены: найденное место

захоронения репрессированных граждан должно стать назидательным напоминанием и

предупреждениемонедопустимости внеправового решения политических конфликтов в нашей стране.

Редактор

ДА ДНЯ НЕЗАЛЕЖНАСЬЦІ

«ЗА СЛОВА «НЕЗАЛЕЖНАСЦЬ» – У ПСІХУШКУ»

26 ліпеня адбылося пасяджэнне «Клуба Вітаўта» па тэме «Абвяшчэнне Незалежнасці». Ганаровы госць клуба дэпутат Вярхоўнага савета БССР Лявон Баршчэўскі распавёў цікавыя акалічнасці прыняцця Дэкларацыі Незалежнасці 27 ліпеня 1990 года.

Грамадскія настроі да незалежнасці

У канцы 80-ых, пачатку 90-га года нават у Фронце (Партыя БНФ — рэд) мы не маглі падумаць, што будзем абвяшчаць незалежнасць. Не, у Зянона Пазняка, я перакананы, гэтае разуменне было ад пачатку, але за такія словы як «незалежнасць», «поўны сувэрэнітэт» і іншыя падобныя можна было патрапіць у псіхушку, таму нават у франтаўскіх дакументах даводзілася ўсяляк завуалёўваць гэтыя панaткі.

Вярхоўны савет 12 склікання

На першай жа сэсіі Вярхоўнага савета мы паставілі пытанне аб прыняцці Дэкларацыі незалежнасці. Камуністычная большасць вельмі супраціўлялася і апазіцыі БНФ было вельмі складана: нас было 30 дэпутатаў — толькі 8% ад усяго складу парламанта. Але пры спрыянні знешнепалітычных чыннікаў (напрыклад, план Гарбачова па абвяшчэнні незалежнасці рэспублікамі СССР з тым, каб потым падпісаць новую саюзную дамову) і нашымі агульнымі высілкамі ўдалося прыняць Дэклярацыю незалежнасці.

Роля Зянона Пазняка

Абмеркаванне Дэкларацыі пачалося 26 ліпеня 1990 года, але пракамуністычная большасць усяляк перашкаджала прыняццю: ішла барацьба літаральна за кожнае слова. І калі 26 ліпеня ў нас яшчэ атрымоўвалася ўносіць праўкі і іх прымалі, то 27 ліпеня савецкая наменклатура згуртавалася (відаць ужо атрымала ўстаноўкі ад КДБ) і не прымала ніводнай нашай прапановы. Тады Зянон Пазняк пайшоў на адчайны і прадуманы крок: з трыбуны Вярхоўнага савета ён агучыў сваю нязгоду з 11 артыкулам Дэкларацыі, у якой абвяшчалася аб перамовах па новай саюзнай дамове. «Я пакідаю гэты зал, а хто мяне падтрымае – гэта справа кожнага, — сказаў Пазняк і далей даў ім выспятка. — Вы ніколі ня прыміце Дэкларацыю, вы да гэтага няздольныя».

І вось з Пазняком пакідаюць памяшканне каля 30 дэпутатаў, але некалькіх, у тым ліку Сяргея Навумчыка, мы пакінулі ў зале — сачыць за тым, што адбываецца. Як толькі Пазняк выйшаў, так іх ушчыпіўшы, яны тут жа пачалі прымаць артыкулы Дэкларацыі, прычым з некаторымі нават на- шымі былымі праўкамі. Калі раней Фронт прапаноўваў адзначыць у Дэкларацыі стварэнне свайго войска і гэтую прапанову адрынулі, то потым па прапанове дэпутата камуністычнай большасці гэтая фармулёўка была вернута.

Вынікі прыняцьця Дэкларацыі незалежнасці

Дэкларацыя дала нам мажлівасць уносіць многія законапраекты на разгляд парляманта, тыя законы, якія без дэкларацыі проста ніхто не паставіў бы ў парадак дня. У дэкларацыі напісана пра войска — і мы ўносім законапраект пра войска, спасылаючыся на Дэкларацыю і г.д. І хоць юрыдычна Беларусь сталася незалежнаю краінаю толькі 10 снежня 1991 года, калі Вярхоўным саветам была дэнансавана дамова аб утварэнні СССР, 27 ліпеня сталася важным днём у шматвякавой барацьбе беларусаў за незалеэжнасць сваёй дзяржавы.

Паводле сайта
Маладога фронта

ЭКАЛОГІЯ

ЭКАЛАГІЧНЫ ЖАХ У СТАРЫМ СЯЛЕ

У Віцебскай вобласці нямала плошчаў, заражаных баршчэўнікам Сасноўскага. Найбольш сумна выглядаюць Ушацкі, Віцебскі, Гарадоцкі і Браслаўскі раёны.

Яшчэ ў пачатку чэрвеня бягучага года «Віцебскіявесткі»паведамлялі,штоў2015 годзе барацьба з баршчэўнікам вялася на 93% усёй плошчы росту. Які чынам змагаліся? Касілі і труцілі гербіцыдамі. Прычым у прыродаахоўным ведамстве растлумачылі, што прымяненне гербіцыдаў - найбольш перспектыўны метад барацьбы са шкодным раслінай, асабліва ў раёнах яго маштабнага распаўсюду.

Аднак, па ўсёй верагоднасці, воз і дагэтуль там. Як яшчэ можна рэагаваць на сітуацыю ўсё большай і большай разрастання з кожным годам баршчэўніка Сасноўскага у Старым Сяле Віцебскага раёна. Расліна апанавала палі, прыбярэжную зону адпачынку каля Дзвіны, участкі каля дамоў. Як у такім месцы жывуць людзі, ўтрымліваюць свае агароды і без боязі шпацыруюць па вуліцах?

Ёсць у нашым горадзе і спецыялісты, сур'ёзна занепакоеныя праблемай знішчэння баршчэўніка. Інтэрв'ю з такім чалавекам, які збірае і сістэматызуе матэрыял пра распаўсюд па Віцебскай краі небяспечнай расліны, чытайце на нашым сайце.

https://vkurier.by

ЗДАРЭННІ

БРСМ ОТПРАВИЛ ПОДРОСТКОВ В ТРУДОВОЕ РАБСТВО

Трое 17-летних студентов Лужеснянского аграрного колледжа, мечтая заработать собственные деньги, поехали в Подмосковье. Отправка подростков за границу осуществлялась через молодежную организацию «БРСМ», которая договаривалась с местом работы в России и оформляла документы. В итоге подростки едва смогли вернуться на Родину, а дело закончилось обращением в прокуратуру.

Студентам обещали по 14 000 российских рублей за месяц работы, но, по словам мамы одного из детей, на деле все оказалось иначе: несовершеннолетних, которые что по белорусским, что по российским законам не могут работать полный день, заставляли трудиться сверхурочно и по выходным. В противном случае на детей кричали и угрожали уменьшить оплату. За работу начислялось 180 российских рублей в день (что при 20 рабочих днях в месяц составляет 3 600 вместо обещанных 14 000 российских рублей).

Родители, поддерживая связь с детьми по телефону, были в шоке: дети, отправленные за границу через государственную организацию, фактически оказались в трудовом рабстве. Подростки пережили не очень хорошие бытовые условия. Отсутствие контроля за несовершеннолетними со стороны руководства повергло родителей в ужас: распитие спиртных напитков, прогулки в город и тесное общение с таджиками никак не пресекались.

По рассказу пострадавших, когда у одной из студенток украли все привезенные из дома деньги, «руководство» отказалось сообщать в полицию. Оказалось (это по словам российского начальства), дети находятся у них нелегально и по документам зарегистрированы как проходящие практику. Витебские подростки не остались жить в таких условиях, и было принято решение забрать их домой.

Взрослый брат одного из мальчиков с письменным разрешением родителей забрать несовершеннолетних детей преодолел немало трудностей, прежде чем вернуться домой. По словам мамы одного из детей, сотрудница этой «шарашкиной конторы» спрятала паспорта и закрыла одного из подростков. К счастью, дети в итоге вернулись к родителям. Все три семьи нацелены на разбирательство и хотят, чтобы виновные ответили за свои действия по закону.

Аня Щербицкая
vkurier.by

КРЫМІНАЛ

ИЗЪЯЛИ БОЛЕЕ 20 КГ МАРИХУАНЫ

Крупную партию высушенной марихуаны — 20 кг 320 г — нашли в одном из домов, сообщает пресс-служба милиции региона.

Наркотическое вещество хранил судимый за разбой 44-летний мужчина. В его доме также обнаружили семена конопли, упаковочные пакеты, пластмассовые емкости, весы.

Возбуждено уголовное дело за незаконный оборот наркотических средств, психотропных веществ, их прекурсоров и аналогов.

http://news.tut.by

АХОВА ПРЫРОДЫ

ЛЮБИТЕЛЬСКУЮ РЫБАЛКУ ЗАПРЕТИЛИ

Запрет на любительскую рыбалку на Осиновском озере продлен на год.

Витебский райисполком решением от 28 июня запретил любительское рыболовство на озере Осиновском, которое находится в Витебском районе недалеко от деревни Берники, с 16 июля 2016 года по 15 июля 2017 года.

Как сообщали «Народные новости Витебска», в прошлом году райисполкомом было принято аналогичное решение и уже год любительская рыбалка на этом водоеме запрещена.

Еще ранее Осиновское озеро решением Лукашенко было передано в аренду ОАО «Конструкторское бюро «Дисплей» для организации платного любительского рыболовства.

news.vitebsk.cc

ДАЎНІНА

«СЬВЯТЫ ДЛЯ ЎСІХ»

Беларусы згадалі, што хрысьціянства нам прынёс ісьляндзец

У 986 годзе ісьляндзкі місіянэр Торвальд Вандроўнік заснаваў хрысьціянскую царкву ў Полацку.

Толькі праз два гады пасьля гэтага кіеўскі князь Уладзімер Вялікі хрысьціў Русь. І хоць Торвальд не прызнаны ніводнай канфэсіяй як першахрысьціцель, у апошнія гады на Віцебшчыне ягоны культ пашыраецца. А сёлета беларусы маглі б адзначаць 1030-я ўгодкі хросту беларускіх земляў.

Як Торвальда Вандроўніка ўшаноўваюць у касьцёлах, цэрквах і нават пабах, высьветліла «Радыё Свабода».

Расоны: Для кананізацыі не павінна быць ніякіх перашкодаў

Коратка гісторыя пра Торвальда гучыць так. Ісьляндзец Торвальд Кодрансан быў ваяром, служыў у караля Даніі. У Ірляндыі ён пазнаёміўся з хрысьціянствам і кінуў ваяваць. Падаўся ў Саксонію, дзе прыняў хрост ад біскупа Фрыдрыка. Разам зь ім ён спрабаваў хрысьціянізаваць Ісьляндыю.

Мясцовыя паганцы, аднак, выгналі прапаведнікаў, і Торвальд з Фрыдрыкам рушылі ў Канстантынопаль. Сам імпэратар Васіль II накіраваў ісьляндца да «рускіх князёў». У 986 годзе Торвальд прыплыў у Полацак і пабудаваў тут царкву сьвятога Яна Прадвесьніка. Пасьля 1002 году ён памёр. Быў пахаваны каля царквы. Мясцовыя людзі лічылі яго сьвятым.

У Беларусі асабліва часта пра ісьляндзкага місіянэра сталі згадваць у канцы 1980-х. Айцец Вячаслаў Барок, пробашч касьцёлаў Сьвятога Язафата Кунцэвіча ў Расонах і Сьвятога Антонія Падуанскага ў Віцебску, даведаўся пра Торвальда акурат са школьных урокаў гісторыі. У канцы 1980-х — пачатку 1990-х, калі ён вучыўся ў старэйшых клясах, гісторыю ў школе ў Мёрах выкладаў Вітольд Ермалёнак.

Торвальд Вандроўнік не прызнаны сьвятым у рыма-каталіцкім касьцёле. А таму іконаў і малітваў аб ягоным заступніцтве таксама няма. Але айцец Вячаслаў лічыць, што статус ісьляндзкага місіянэра яшчэ можа зьмяніцца.

«Пакуль не ўздымалася пытаньне пра кананізацыю Торвальда Вандроўніка, — кажа ксёндз. — Але, я думаю, гэта магчыма. Калі ў праваслаўнай царкве кананізаваны Ўладзімер, чаму б не кананізаваць і Торвальда Вандроўніка? Не павінна быць ніякіх перашкодаў».

Полацак: Гэта хрысьціцель Полаччыны і беларускіх земляў

У Полацку, дзе Торвальд Вандроўнік жыў і памёр, ягоную ролю ў хросьце беларускіх земляў лічаць бясспрэчнай.

«Ён успрымаецца як хрысьціцель Полаччыны і нашых земляў», — расказаў айцец Аляксандар Шаўцоў, настаяцель грэка-каталіцкай царквы ў Полацку.

Па словах сьвятара, папярэдні настаяцель нават замаўляў ікону Торвальда Вандроўніка. Пакуль яе няма, але гэта справа часу, лічыць Шаўцоў.

Торвальд прыбыў у Полацак яшчэ да падзелу хрысьціянскай царквы на праваслаўе і каталіцызм. Уніяты асабліва зьвяртаюць увагу на гэты факт. Маўляў, царква ў Беларусі была адзіная ня толькі пасьля Берасьцейскай уніі, але ад самага пачатку.

Ёсьць адзінае месца, дзе Торвальд мог быць пахаваны

Самае галоўнае, што зьвязана з Торвальдам у Полацку, — месца, дзе ён жыў. У сагах сказана, што Торвальд пасяліўся на востраве ў Полацку, заснаваў там царкву сьвятога Яна Прадвесьніка. Каля гэтай жа царквы ён і быў пахаваны.

Цікава, што побач з Сафійскім саборам у гістарычнай частцы Полацку знаходзіцца ўзвышша, якое называецца Востраў. Ужо з полацкіх граматаў вядома, што акурат на гэтым Востраве ў 14 ст. існавала царква, якая таксама называлася ў гонар Сьвятога Яна Прадвесьніка.

Грунтоўных археалягічных раскопак, каб пацьвердзіць гэтую тэорыю, на Востраве дагэтуль не рабілі — толькі шурфавыя павярхоўныя працы.

«Узгорак там адзін, дзе тэарэтычна павінна была быць царква, — кажа Аркуш. — І там жа павінен быць пахаваны Торвальд».

Віцебск: Торвальд — нябесны патрон для нашага пабу

Нечаканае ўвасабленьне Торвальда Вандроўніка зьявілася сёлета ў Віцебску. Новы ірляндзкі паб у гістарычным цэнтры атрымаў назву «Торвальд».

Як высьветлілі журналісты, віцебскі паб названы акурат у гонар хрысьціцеля Полацку.

«Мы шукалі нешта, што будзе зьвязваць Ірляндыю і Беларусь, — расказаў Віталь Броўка, гаспадар пабу. — Узьнікла думка пра Торвальда».

Торвальд насамрэч мае дачыненьне да Ірляндыі. Ісьляндзкі вікінг, у Ірляндыі ён упершыню пазнаёміўся з хрысьціянствам. Менавіта адтуль ён рушыў у Саксонію, дзе прыняў хрост.

«Ён прынёс сьвятло зь Ірляндыі ў Беларусі, — кажа Броўка. — Ён нябесны патрон нашага пабу».

Торвальд павінен быць сьвятым і для каталікоў, і для праваслаўных, і для ўніятаў

Пакуль ушанаваньне Торвальда Вандроўніка — ініцыятыва толькі прыватная. 1030-ю гадавіну хросту Полацку сёлета афіцыйна ніхто не адзначае.

У той жа час і Беларуская праваслаўная царква, і Рыма-каталіцкі касьцёл у Беларусі ўключаюць постаць Торвальда Вандроўніка ў гісторыю хрысьціянізацыі нашых земляў.

На афіцыйным сайце БПЦ напісана наступнае:

«Згодна з „Сагай аб хросьце“, каля 1000 году Полацак наведаў варaскі місіянэр Торвальд Кодрансан, выхадзец з Ісьляндыі, які дагэтуль пабываў у Ерусаліме і які заснаваў недалёка ад Полацка манастыр Сьв. Яна Прадвесьніка».

“Радыё Свабода”

АБ’ЯВА

Каб атрымліваць кожны нумар газеты “Дзвінскі Узгорак” паведаміце рэдакцыі аб гэтым. Калі не жадаеце атрымліваць газету, то патэдэфануйце.

Калі парушаны вашы правы спажыўца, працаўніка, то даем эфектыўныя парады па абароне правa і пошуку бясплатных юрыстаў. Звяртайцеся на адрас газеты “Дзвінскі Ўзгорак“.

Наша газета стала размяшчацца на партале http://kamunikat.org, дзе зацікаўленыя грамадзяне могуць яе спампаваць яшчэ да з’яўлення газеты на паперы.

ДЭНАМІНАЦЫЯ

ДОЖИЛИ!

Не четыре нуля надо было убирать с белорусских купюр во время деноминации, а пять. Все пять! И тогда бы мы, как в зеркало, смогли посмотреть на свою нынешнюю жизнь.

Так, проезд в общественном транспорте стоил бы не 5000 рублей старыми купюрами и не 50 копеек новыми, а знакомые с советских времен 5 копеек за билетик. Хороший ориентир, чтобы сравнивать.

16, 18, 20 копеек в советское время стоила буханка хлеба. Если применить хитрость с пятью нулями и ориентироваться не на нынешние фасовки, а на советский килограмм, то выяснится, что сейчас хлеб стоит примерно столько же. Но если копнуть глубже, то придется признать, что в общем и целом продукты за последние 25 лет очень подешевели. Так, в советское время 2 рубля стоил килограмм говядины, 2 рубля 10 копеек – килограмм свинины и баранины. Сейчас, если применить наш условный счет, гораздо лучшее мясо стоило бы где-то рубль сорок за килограмм. Вот только стали ли мы более сытыми?

За учебники мы платили? Нет. За школьные кружки, секции, факультативы? Нет. За анализ крови, за лечение зубов, за пребывание одинокого старика в доме престарелых?.. Нет, нет и еще раз нет. А сейчас за каждую малость – платим. Дошло до того, что кое-где на деревенских колодцах коммунальщики уже стали устанавливать счетчики воды. 25 лет назад кому про такое скажи – не поверили бы.

Только ни в коем случае не подумайте, что я ностальгирую по советским временам. Мы плохо жили. Страна, где люди вынуждены были покупать себе пальто или костюм на всю жизнь, в лучшем случае на десятилетие, – отвратительна и античеловечна. Но нельзя не признать, что государство все-таки брало на себя хоть какие-то обязательства перед людьми. Сейчас – никаких обязательств. Только дай, дай, дай...

Остался без работы – плати, остался одиноким в старости – плати, отдаешь ребенка в детский сад – покупай игрушки, книжки, туалетную бумагу; ребенок ходит в школу – оплати ремонт; ребенок занимается спортом – оплати его участие в соревнованиях... В тюрьме оказался – так и эту «услугу», предоставленную государством, теперь надо оплачивать! Втом, как обобрать людей, наше государство очень усовершенствовалось, уже просто меры не знает.

Вот только с чего платить? Если применить все тот же ход с пятью нулями, то выяснится, что при ценах, на многое сопоставимых с советскими, (кроме продуктов и спиртного), а на многое – даже больших, мы имеем значительно меньшую зарплату. Так, по последним данным статистики, средняя зарплата в Беларуси составляет 7 миллионов 182 тысячи рублей. Или 718 рублей 20 копеек деноминированными деньгами. Если бы отнимали пять нулей – коль уж мы именно таким счетом ищем эквиваленты с советским временем, – то это бы означало... 72 рубля. То есть зарплата меньше меньшего. Вот и ответ на вопрос, почему, даже имея 7 миллионов рублей зарплаты, теперь особо не разгуляешься. Хотя, как известно, и такой доход – это мечта для большинства граждан страны.

Почему так? Почему 25 лет со времен СССР прошло, войны не было, власть сильна и стабильна, народ все эти годы покорно выполнял то, что от него требовали, но стал беднее и беззащитнее? Четверть века – недостаточный срок? Тогда сколько времени нашей власти нужно, чтобы обеспечить не бла-бла-бла, а реальный рост благосостояния людей? Пятьдесят лет, девяносто, сто?.. Кто до этого светлого завтра доживет – наши дети, наши внуки, наши правнуки или никто?..

Нет, конечно, сегодня есть и те, кто в суровые советские времена и мечтать не мог о жизни нынешней. Например, недавно в интернете появилось видео из Монако, на котором любители редких и дорогих автомобилей засняли Mercedes G63 AMG Brabus B70, стоимость которого не бывает ниже 200 тысяч евро, а в зависимости от комплектации достигает и 500 тысяч. Номера – белорусские: «0101 МИ-7». Этот белорус наверняка хорошо живет, жизни радуется. Причем напомню, что буквы «МИ» на номерах указывают на «министерский статус». Вот только никто не может ответить на вопрос, какое министерство у нас настолько успешно, чтобы позволять себе такие авто? Какой госкомитет, чья администрация, какой чиновник?

Или сейчас идет суд по делу отца и сына Япринцевых. В суде в показаниях свидетелей уже не раз прозвучало слово «миллиардер». Может, Япринцев завод суперприбыльный построил, придумал прорывную технологию, доказал теорему Ферма? Нет, свои капиталы зарабатывал на придворном бизнесе – нефтепереработке. Будто государственные компании не в состоянии закупать в России сырую нефть, потом с большой прибылью продавать на Запад нефтепродукты и отдавать заработанное в бюджет. Однако суперприбыльный бизнес, как засвидетельствовал начавшийся суд, в нашем государстве почему-то оказался под контролем частных компаний – всяких Чижей и Япринцевых. И у последнего денег было столько, что сынок на Форексе умудрился проиграть 30 миллионов долларов. Не рублей – долларов!!! Потом влез в долги, кинул на деньги важных и известных людей, и в результате история дошла до суда.

В стране, где большинство населения балансирует между бедностью и нищетой, 32-летний мажор кидается десятками миллионов долларов!!! У вас такое в голове укладывается?..

А разве мог мечтать кто-либо из руководителей БССР, что он разведет в республике разлюли-малину для избранных, «обеспечит» провалы по всем показателям и обеднение людей, но при этом останется на своем посту да еще будет всех жизни учить? Не мог мечтать!

Я подозреваю, что именно поэтому при последней деноминации не пять нулей белорусские власти убрали с купюр, а только четыре. Чтобы параллели были не столь очевидны. Чтобы, запутавшись в нулях, не каждый осознал, до чего мы дожили...

Светлана Калинкина
«Народная воля»

ПАЛАТАЧНАЯ КАМПАНІЯ

НІВОДНАГА ПРАДСТАЎНІКА РУХУ «ЗА СВАБОДУ» НЕ ЎКЛЮЧЫЛІ…

Каманда першага намесніка старшыні Руху «За Свабоду» Юрася Губарэвіча накіравала 21 прадстаўніка ў участковыя выбаркамы 108 Каліноўскай акругі ў Мінску. Ніводны з іх, у тым ліку тыя, што збіралі за сябе подпісы, не быў уключаны ў склад камісіі.

Усяго па 108-109 акругах былі пададзеныя 1160 заявак, распавёў сайту Рух.by сябра ініцыятыўнай групы Губарэвіча, які прысутнічаў на пасяджэнні адміністрацыі раёну, Алесь Славінскі.

Па яго словах, з іх 316 былі вылучаныя партыямі, грамадскімі аб'яднаннямі 563, зборам подпісаў 205.

«Кожную кандыдатуру зачытвалі асобна, акцэнтавалі увагу на нашых вылучэнцах, што досведу ўдзелу у камісіях не маюць, слаба ведаюць выбарчы кодэкс ці не з'явіліся на сумоўе. Тое ж самае па тых хто вылучаўся зборам подпісаў з 205 акцэнт зрабілі на шасці нашых вылучэнцах», — адзначыў актывіст Руху «За Свабоду».

«Улады пабачылі, што мы робім даволі моцную кампанію і пры сумленным падліку галасоў вынік можа быць не той, на які яны разлічваюць», — пракаментаваў сайту Рух.by вынікі фармавання камісіяў Юрась Губарэвіч.

Па ягоных словах, відавочна, што ў адміністрацыі быў правальваць іспыты. Як бы яны не стараліся імітаваць дэмакратычныя выбары, немагчыма гэта зрабіць, прымаючы тыя жрашэнні, што і раней, працуючы старымі метадамі пад час фармавання камісіяў і падліку галасоў. Першы этап — стварэнне выбаркамаў — паказаў, што нічога не мяняецца і мяняцца

дыферэнцыраваны падыход: падвышаная ўвага была да тых, хто можа падлічыць галасы «рэальна сумленна, не парушаючы закон, адкрыта для назіральнікаў».

«Улады працягвае не будзе: будзе імітацыя дэмакратычных выбараў, але гэта не больш чым спроба шулера прадэманстраваць сумленную гульню», — падкрэсліў Губарэвіч.

Вольга Быкоўская

КАМІСІЙНЫ ЗБОР

1 РУБЕЛЬ КАМІСІІ

Вечарам 18 ліпеня прэс-служба Беларусбанка паведаміла, што ад 1 жніўня ў банку ўводзяць камісійны збор у памеры Br 1 за ўсе наяўныя плацяжы. Разбіраемся, што гэта азначае ў рэальнасці.

За што будуць браць 1 новы рубель? Фактычна, за адзін падыход да касавага акенца. Ад 1 жніўня, калі вы захочаце аплаціць нейкія паслугі ў касах Беларусбанка, давядзецца да агульнай сумы дадаць адзін рубель. Пры гэтым няважна, адзін у вас рахунак, альбо адразу дзесяць. У абодвух выпадках банк папросіць у вас адзін рубель камісіі і не больш.

Ці возьмуць камісію, калі я захачу пакласці ўсяго два рублі на рахунак мабільніка? Так, возьмуць: касіру Беларусбанка давядзецца аддаць не два, а тры рублі. «Памер збору фіксаваны і не залежыць ад сумы плацяжу. У выпадку, які вы называеце, я б параіла скарыстацца тэрміналам самаабслугоўвання», — гаворыць у прэс-службе Беларусбанка.

Што з тэрміналамі? Тут усё нармальна і па-ранейшаму. Яны не будуць браць у вас камісію. Таму калі хочаце эканоміць і раней не карысталіся гэтымі дзіўнымі штуковінамі — самы час навучыцца.

Ці давядзецца аддаваць рубель, калі я захачу памяняць валюту? Не. Камісію Беларусбанк збіраецца браць толькі за прыём плацяжоў, таму калі вы захочаце абмяняць рублі на еўра альбо еўра на рублі, ніхто ваш адзін рубель сабе не забярэ.

Якія яшчэ ёсць выключэнні? Выключэнняў даволі шмат. Камісія не будзе забірацца, калі вы захочаце перавесці грошы на дабрачыннасць, заплаціць па крэдыце, узятым у Беларусбанку, правесці плацеж праз касіра з дапамогай уласнай банкаўскай карткі. Таксама вызваленыя ад рублёвай камісіі ветэраны Вялікай Айчыннай вайны. Не возьмуць з вас рубля і тады, калі вы захочаце папоўніць свой уласны рахунак…

Навошта ўсё гэта? У Беларусбанку Еўрарадыё тлумачаць, што і так амаль апошнімі пайшлі на такі крок: «Толькі Белаграпрамбанк застаўся, усе даўно перайшлі на збор камісіі». Няцяжка таксама здагадацца, што такім чынам банкі спрабуюць абараніцца ад вялізных чэргаў ахвочых аплаціць камунальныя плацяжы. Магчыма, цяпер людзі насамрэч будуць вучыцца карыстацца іншымі метадамі аплаты.

Ці законныя такія крокі банкаў? З такім пытаннем звяртаемся да прэс-сакратара Нацыянальнага банка Аляксандра Цімашэнкі. Ён пацвярджае: гэта законны крок. Усе беларускія банкі могуць самастойна вызначаць памер камісіі, якую будуць збіраць за правядзенне плацежных аперацый.

Алесь Пілецкі
«Еўрарадыё»

НАША ЖЫЦЦЁ

БІТЫ РЭАКТАР І ЧАРНОБЫЛЬСКІ СЦЭНАР

Інцыдэнт на будаўнічай пляцоўцы беларускай АЭС здарыўся 10 ліпеня.

Першапачатковая інфармацыя пра гэта пайшла ад актывіста АГП Мікалая Ўласевіча, які жыве ў Астраўцы. 25 ліпеня ён напісаў у Фэйсбуку: «Ня менш за дзясятак незалежных адна ад аднае крыніц на ўмовах ананімнасьці падчас правядзеньня мной пікетаў па зборы подпісаў пацьвердзілі факт падзеньня рэактара пры яго ўстаноўцы ў рэактарным аддзяленьні АЭС... На панядзелак (11 ліпеня. – Аўтар) плянавалася правядзеньне ўрачыстай, у прысутнасьці тэлебачаньня і іншых сродкаў масавай інфармацыі, цырымоніі ўсталяваньня рэактара на яго пастаноўчае месца. Аднак 330-тонны агрэгат зь невядомых прычын сарваўся і зваліўся ўніз з вышыні ад 2 да 4 мэтраў».

У той жа дзень, 25 ліпеня, пра гэта напісалі незалежныя мэдыі. Журналісты задавалі пытаньні як дырэкцыі АЭС, так і Міністэрству энэргетыкі Беларусі, але адказаў не атрымалі. Прыхоўваньне інфармацыі пра інцыдэнт толькі больш узбуджала чуткі.

26 ліпеня літоўскі прэзыдэнт Даля Грыбаўскайце выступіла з заявай, што асьцярогі Літвы наконт бясьпекі будаўніцтва атамнай станцыі былі абгрунтаваныя. Яна таксама заявіла, што калі Беларусь ня зробіць захадаў, каб гарантаваць міжнародныя стандарты бясьпекі, то Літва разам зь міжнароднай супольнасьцю пастараецца не дапусьціць працы АЭС.

У той жа дзень генэральны падрадчык будаўніцтва БелАЭС — расейскае акцыянэрнае таварыства «Атамбудэкспарт» — выступіў зь нейкай нязграбнай заявай, нібыта «інфармацыя пра надзвычайнае здарэньне на будоўлі ў Астраўцы Беларускай АЭС не адпавядае рэчаіснасьці», што «корпус рэактара знаходзіцца за межамі рэактарнага аддзяленьня».

То бок, у перакладзе на звычайную мову, нічога не было. Гэта стандартная рэакцыя дзяржаўных структур сёньняшняй Расеі. Вайна ў Данбасе? Мы ні пры чым. Навошта вы бамбіце ў Сырыі не Ісламскую дзяржаву, а апазыцыю сырыйскаму прэзыдэнту Асаду? Не, гэта ня мы, мы бамбім толькі ісламістаў. Расейскія спартоўцы масава прымаюць допінг? Не, гэта дваістыя стандарты, падкопы ворагаў, якія толькі і мараць, каб нашкодзіць Расеі.

Але праз кароткі час у той жа дзень, 26 ліпеня, Міністэрства энэргетыкі Беларусі было вымушана прызнаць, што «няштатная сытуацыя здарылася на пляцоўцы захоўваньня корпуса рэактара пры правядзеньні такеляжных працаў па яго перасоўваньні ў гарызантальнай плашчыні». Нарэшце, больш як праз два тыдні пасьля аварыі!

У заяве Міністэрства энэргетыкі ёсьць і яшчэ адзін цікавы сюжэт. Там паведамляецца, што дырэкцыя станцыі «неадкладна запатрабавала ў генэральнага падрадчыка ўсе неабходныя дакумэнты і зьвесткі». То бок высьвятляецца, што ні Міністэрства энэргетыкі Беларусі, ні дырэкцыя АЭС не валодаюць інфармацыяй, што адбываецца на станцыі, што там робяць расейскія будаўнікі!!!

У гэта цяжка паверыць, але з боку беларускай дзяржавы няма кантролю за самым небясьпечным аб'ектам у краіне! Гэта ў Беларусі, дзе дзяржаўныя органы сочаць за кожным іпэшнікам, за кожным здавальнікам кватэры, дзе КДБ, як нядаўна прызнаўся яго старшыня, сочыць за тым, як апазыцыянэры зьбіраюць подпісы. Гэта называецца, прыехалі!

Узьнікае натуральнае пытаньне: ці можна цяпер выкарыстоўваць гэты рэактар, які ляснуўся з вышыні чатырох мэтраў? То бок — няўжо расейцы ўвапхнуць беларусам біты рэактар?

Нагадаем, у сярэдзіне красавіка на Астравецкай АЭС абрынуліся стойкі будучага будынка ядзернага абслугоўваньня. Пра гэта стала вядома толькі ў траўні ад аднаго рабочага. Улады прызналі інцыдэнт толькі праз месяц і толькі пасьля таго, як тлумачэньняў запатрабавала Літва.

То бок беларускія ўлады паводзяць сябе з абсалютнай дакладнасьцю так, як савецкія ўлады пасьля катастрофы на Чарнобыльскай АЭС. Усё хаваюць, і толькі пасьля таго, як пра гэта гучна загавораць за мяжой, скрозь зубы паведамляюць, што нешта адбылося, але ўсё ў парадку, сытуацыя пад кантролем.

Дарэчы, пасьля аварыі ў Чарнобылі савецкія ўлады адрэагавалі раней. Катастрофа здарылася 26 красавіка, а ўжо 28 красавіка галоўная інфармацыйная праграма савецкага тэлебачаньня — «Время» — паведаміла, што на Чарнобыльскай АЭС здарыўся няшчасны выпадак, пашкоджаны рэактар. То бок у СССР адрэагавалі праз два дні, у лукашэнкаўскай Беларусі — больш як праз два тыдні.

Недэмакратычныя рэжымы, якія непадкантрольныя грамадзтву, па-іншаму сябе паводзіць ня могуць. Навошта народу ведаць пра небясьпеку? Ня трэба бударажыць, нічога, ператорчуцца. Калі толькі было прынятае рашэньне пра будаўніцтва Беларускай АЭС, я пісаў, што, акрамя ўсіх іншых прычын, нельга будаваць такі небясьпечны аб'ект у недэмакратычнай краіне, бо калі народ не кантралюе ўладу, можа паўтарыцца чарнобыльскі сцэнар. Але ня мог уявіць, што мае змрочныя прагнозы спраўдзяцца так хутка.

Ужо цяпер можна лёгка ўявіць, як будзе паводзіць сябе кіраўніцтва Беларусі, калі, крый Божа, здарыцца аварыя зь ядзерным рэактарам, які ўжо будзе працаваць. На гэтым тле зусім па-іншаму выглядаюць перасьцярогі і з боку Літвы, і з боку экалягічных рухаў. Няўжо і цяпер ні грамадзкасьць, ні апазыцыя ніяк не адрэагуюць?

Валер Карбалевіч
“Радыё Свабода”

ІНТЭРВ'Ю ГАННЫ

“БЫТЬ С ЛЮБИМЫМ В ОДНОЙ КЛЕТКЕ — ЭТО МУКА”

В эксклюзивном интервью «Комсомолке» экс-сенатор Анна Шарейко рассказала, как устала от слежек перед арестом и изменила ли ее колония.

Два года экс-сенатор и гендиректор известной птицефабрики «Ганна» Анна Шарейко вместе со своей командой провела за решеткой. Особое внимание было приковано к литовскому бизнесмену Вальдемарасу Норкусу, деловому партнеру и любимому человеку Анны Васильевны, который тоже вместе с ней оказался за решеткой. Даже во время процесса они не скрывали чувств, нежно смотрели друг на друга и попросили расписать прямо в СИЗО. Верховный суд фигурантов громкого дела признал виновными, но отпустил в зале суда всех, кроме Норкуса. Он вышел на свободу спустя месяц, 9 июля. В эксклюзивном интервью «Комсомолке» Анна Шарейко и Вальдемарас Норкус рассказали, изменила ли их колония, что оказалось самым сложным за решеткой и когда они сыграют свадьбу.

— Проходите, — приглашает нас спустя некоторое время Анна Шарейко.

Смена картинки настолько поразительна, что сразу теряешься. Еще полтора месяца назад журналисты видели ее за решеткой, и ей грозил солидный срок, сегодня она снова руководитель крупного предприятия. Выглядит как дама с обложки: облегающий стройную фигуру костюм, туфли на высоких каблуках, французский маникюр. Признается, что ее смущает внимание, которое к ней сейчас приковано. А люди узнают везде: и в Витебске, и в Минске.

— Анна Васильевна, о чем больше всего мечталось за решеткой?

— Очень хотелось нажарить сковородку яичницы! (Смеется.) А если серьезно, безумно скучала по родным, по их голосам. За два года в СИЗО мне не дали ни одного свидания. Наверное, думали, так легче сломать человека. Но только не меня. Да, я сильно скучала, но держалась изо всех сил. Когда в суде впервые услышала голоса близких мне людей, они еще сутки звучали в ушах.

— Как вы провели свой первый день на свободе?

— Собрались все родственники, друзья, дети Валдаса и его отец, устроили душевную встречу! Общались до самой поздней ночи. Но радость омрачало то, что за решеткой остался мой любимый человек. Больше всего мне хотелось оказаться на свободе вместе с ним. Знаете, сидеть рядом в суде за стеклом, при этом нельзя друг друга потрогать, обнять — это мука. Думаешь, ну когда наступит то время, чтобы никто этого не запрещал? И не ругался за это...

Сейчас каждый день общаемся с ним по скайпу, вижу, как дети от него не отходят. Хоть они уже взрослые люди, но такие счастливые рядом с ним, как малые дети.

«На обыски я смотрела как на концерт»

— Этот приговор стал для вас неожиданностью?

— Свободой запахло, когда прокурор отказался от того, что мы нанесли ущерб в 4 миллиарда рублей и якобы действовали в составе организованной группы. Я до конца не понимала, что происходит, и, услышав про срок в 2,5 года лишения свободы, поняла: мы скоро выйдем на свободу. Правда, до конца верила в оправдательный приговор. Даже за решеткой продолжала жить фабрикой, поэтому, как только нас освободили, вышла на работу.

— Фотографии того, как подчиненные встречают вас пирогом с солью и цветами, разлетелись по многим СМИ. Было удивительно видеть, что вместе с вами вышли даже те осужденные, которые накануне говорили, что больше на работу ни ногой.

— В первый день после освобождения мы все, кроме Лиоренцевича (фигурант уголовного дела и бывший сотрудник «Ганны». — Ред.), вышли на работу. Встретились на крыльце здания, и я еще смеялась: «Ну что, организованная группа, заходите, пообщаемся». Каждый из них честно признался, что вернуться на «Ганну» больше не может. Они достойно прошли это испытание, но какой ценой им это далось, никому не известно. Я очень благодарна, что меня окружали специалисты такого высокого уровня, настоящие профессионалы.

— Решение ваших подчиненных кажется более логичным. Многие были уверены, что вы соберете чемодан и рванете к любимому в Каунас.

— Я по жизни бегу туда, где надо спасать. К примеру, если у моих друзей и близких все хорошо, я не слишком балую их вниманием, но вдруг что-то случается, тут же мчусь на помощь. Коллектив поддерживал нас все это время и ждал возвращения, я не смогла поступить иначе, кроме того как вернуться на фабрику. Не даю никому 100% гарантии, что смогу вернуть прежнее предприятие, слишком много упущено, но я постараюсь, используя свои знания и опыт.

— Наблюдая за вами все три месяца, пока шел суд, гадала: как вы переносите заключение? Вы человек энергичный, деятельный, руководитель крупного предприятия — и вдруг оказываетесь в замкнутом пространстве. Порой казалось, что вы прямо в клетке готовы провести планерку, дать указания, решить все вопросы.

— На суд мы ездили как на работу. Готовились к допросам, показаниям свидетелей, изучали необходимые документы. За два года возможности пообщаться не было, но в суде поняла: никто времени зря не терял, все выстроили грамотную линию защиты. Лично я знакомилась с материалами уголовного дела с 9 утра и до 8 вечера, без обеда, только маленький перекус брала. И так 30 дней. Я хотела его изучить вдоль и поперек. Видела, как защищались мои коллеги, и отметила еще раз для себя, какие они молодцы. И стойкие, и мужественные, и порядочные, и грамотные.

«В рапорте напишут, будто я хотела бежать из туалета Совета Республики»

— Анна Васильевна, вы знали, что летом 2014 года над вами сгущаются тучи?

— Нет, это было полной неожиданностью. К обыску не готовилась, ничего не скрывала, сама назвала код от сейфа. Я работала честно и открыто, мне нечего было бояться. За 15 лет работы в должности руководителя мой кабинет ни разу не закрылся на ключ, нет ни одной тумбочки на замке. Мой дом обнесен обычной сеткой, целый год я не вешала шторы... У меня нет необходимости прятаться. Ну что у меня нашли в сейфе? Фотографии.

Продолжение интервью читайте на сайте «Комсомольской правды в Белоруссии»

Катерина Борисевич
«КП в Беларуси»

Заснавальнік і рэдактар: Смолікаў Канстанцін Эдуардавіч

Адрас рэдакцыі: г. Віцебск, вул. 1-я Сененская д.5, Тэл. +375-29-218-98-38, e-mail: kas_vit@tut.by
Газета выдаецца з лютага 2014 г.

Падпісана да друку 29.07.2016 у 18.30
Наклад: 290 асобнікаў.
Выдаецца адзін-два разы на месяц на беларускай і расійскай мовах.

Рэдакцыя можа друкаваць артыкулы дзеля палемікі, не падзяляючы пазіцыі аўтараў.
Друкуецца пры падтрымцы аднадумцаў.
Распаўсюджваецца бясплатна дабраахвотнікамі.